

Hiçbir Zaman Burada Değildin
You Were Never Really Here
Jonathan Ames
İngilizceden Çeviren: Behiç Mert Çalışkan
Yayına Hazırlayan: Mahir Koçak
Dizgi ve Kapak: Naz Yıldız
Editör: Hande Çetin

Jonathan Ames ©

Sertifika No: 52314
Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa
Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62
ISBN: 978-605-73813-2-3
Sertifika No: 43569
Birinci Basım: Şubat 2022
Baskı Adedi: 2000

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.
Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara
Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19
www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Jonathan Ames: 1964'te New York'ta doğdu. *Gece Gibi Geçiyorum* (İletişim, 1993) ve *Fazladan Bir Adam* (İletişim, 1999) gibi romanlarının yanı sıra New Yorker Press'te köşe yazarlığı yaptı, ayrıca *Bored to Death* ve *Blunt Talk* dizilerinin senaristliğini üstlendi. Kısa romanı *You Were Never Really Here* (2013) aynı isimle 2017 yılında filme uyarlandı.

Jonathan Ames

Hiçbir Zaman Burada Değildin

Çevirmen: Behiç Mert Çalışkan

Joe arkasında bir şey hissetti. Bu şey bir yaşam belirtisi ve şiddetin harekete geçişi idi ve bu sezi, bu hassasiyet tam zamanında arkasını dönmesini ve sopanın omzuna inmesini mümkün kıldı, ki bu sopayı kafasına yemekten iyiydi.

Ayrıca darbe aldığı yer sol omuzuydu, Joe ise sağ elini kullanırdı, böylece tamamen arkasını dönerek sopa bir kez daha inmeden önce adamın bileğini yakalamayı başardığında yüz yüze geldiler, aynı boydaydılar ve Joe hiç zaman kaybetmeden kafasını tıpkı bir tuğla gibi adamın burnuna gömerek kemiği paramparça etti, adam gözleri acıdan kararmış bir hâlde düşmeye başladı, o zaman Joe dizini kaldırıp sertçe, hiç acımadan adamın çenesine geçirdi ve çenesini kırdı.

Adam iki seksen yere serildi, kıpırdamıyordu, ölü gibiydi ama nefes alıyordu.

Joe hemen sağa sola bakındı. Bir arabanın rahatça geçebileceği geniş bir sokaktaydı. Kaldığı pansiyonun geçidin ortasına açılan servis girişinden dışarı fırladı, ne etrafta yürüyen vardı ne de her iki uçta da duran biri. Kimse görmemişti. Caddedeki sokak lambasından süzülen bir ışık olsa da sokağın büyük bir kısmı gölgelere bürünmüştü.

Joe hissizliği atmak için sol kolunu salladı, aldığı darbe bütün uzvu uyuşturmuştu, adamın bedenini çöplüğün arkasına sürükledi ve adamın üzerindeki ince, mavi rüzgârlığın ceplerini hızlıca kontrol etti. Yere serdiği kişi bir profesyoneldi. Ne bir cüzdan ne bir kimlik.

Sadece anahtarlar ve yaklaşık iki yüz doları tutan bir para klipsi. Fakat bir cep telefonu vardı. Yani tam bir profesyonel sayılmazdı. Kaybetmeyi beklemiyordu ve Joe'nun aksine avlanmayı da beklemiyordu. Joe hiç cep telefonu taşımazdı.

Joe sopaya geri baktı. Polis işiydi. Muhtemelen Cincinnati banliyölerinden gelen yolsuz bir polis, tanınmadığı büyük şehirde biraz ek iş yapıyordu. Onu her kim yolladıysa Joe'yu öldürmek istemiyordu. Henüz değil en azından. Onu yakalayıp konuşmak istiyordu. Muhtemelen araçta aramasını bekleyen bir ortağı vardı. Joe'nun karşısına ara sokaktan bir araba fırlayabilirdi, polis bu yüzden bir kapı aralığında saklanmıştı. Joe'nun icabına bakıp ortağını arayacaktı. Onu arabaya tıktıktan sonra patrona götüreceklerdi. Plan bu olsa gerekti. İşe yaramamıştı.

Joe gönderilen son mesaja baktı: "Motoru sıcak tut. Hızlı hareket etmemiz gerekecek." Yanıt olarak da "Anlaşıldı," yazıyordu. Muhtemelen iki yolsuz polis vardı.

Ara sokak tek yöndü. Bu da ortağının solda, rölan-tide olacağı anlamına geliyordu, böylece blokun etrafında dönmek yerine hemen uzaklaşabilirlerdi. Joe tereddüt etti. Cincinnati'den ayrılmaya hazırdı. İşini yapmıştı. Kızı çıkarmıştı. Arabadaki polisi temizlemesine gerek yoktu. Muhbiri onu ele vermiş, onlara oteli söylemiş, hatta onların servis girişini kullanacağını bile bildirmişti, ama alabilecekleri tek bilgi buydu çünkü muhbirin bildikleri bu kadardı.

Joe odasında neler var diye düşündü: Bir diş fırçası, yeni bir çekiç, bir çanta ve yedek bir kıyafet. Ama önemli herhangi bir şey, kimliğini ele verecek bir şey yoktu. Bir şeyler yemek için dışarı çıkmıştı ve yarın gidecekti, ama iş biter bitmez gitmesi gerekirdi. Özensizlik, diye düşündü. Neyim var ulan benim?

Kısa bir süre sonra arabadaki adam bakmaya gelecekti. Joe daha fazla kavga istemiyordu, sonuçta her dövüşü kazanamazsın. Joe, sadece onlara nasıl ulaştığını öğrenmek istediklerini ve başkaları takip ederse onu öldüreceklerini düşündü. Fakat bilgi istedikleri için hepsini yere sermesine gerek yoktu. Sadece tek kişiydi. Adaletin kendisi değil. Yeterince şey yaptım, diye düşündü. Kız zarar görmüştü, fakat artık özgürdü.

Bu yüzden sokakta tam tersi yönde koştu, etrafı kolaçan etti, başını hızlıca sağa sola çevirdi —yolun o tarafını tutan üçüncü bir kişi yoktu. Arabada oturan, kapıda dikiliyormuş gibi gözükmemeye çalışan kimse yoktu. Diğer sokağa çıktı, yürümeye başladı. Ekim sonlarıydı ve havada yeni solmuş çiçek gibi tatlı bir koku vardı. Mutlu olduğu bir zamanı düşündü. Yirmi yıldan fazla olmuştu.

Sonra Joe yeşil bir taksi gördü. Cincy'deki taksileri seviyordu. Arabalar eski, sürücüleri yaşlıydı. Mazide gibi hissettiriyordu. Taksiye bindi.

“Havaalanı,” dedi ve para klipsini yokladı. Şoföre iyi bir bahşiş bırakacaktı.

* * *

Joe, annesinin evindeki yatakta uzanıyordu. İntihar etmeyi düşündü. Bu düşünce onun için bir metronom gibiydi. Her zaman mevcut, her zaman devam eden. Gün boyunca, birkaç dakikada bir, kendimi öldürmeliyim, diye düşünürdü.

Fakat sabahları ve yatmadan önceki saatlerde, düşünce daha da ayrıntılı hâle gelirdi. Bunun zaman kaybı olduğunu biliyordu –annesi ölünceye kadar beklemek zorundaydı– ama engel olamıyordu. Bu en sevdiği hikâyeydi. Sonunu kesin olarak bildiği tek hikâyeye.

Son birkaç haftadır kafasında dönen bu düşünce hep su içeriyordu. Son yaptığı plan, gece, deniz kabardığı sırada, Verrazano köprüsünün altından akan Hudson Nehri'ne kendini bırakmaktı. Akıntı güçlüydü ve onu denize sürüklerdi. Kimsenin cesetle uğraşmasını istemiyordu.

Deniz Piyadeleri'nden ayrıldığında, annesiyle yaşamaya başlamadan çok uzun süre önce neredeyse bunu yapacaktı. Quantico Deniz Piyadeleri Üssü'nden çıkmıştı, Baltimore yakınlarındaki bir motelde birkaç gün kendi başına alkol almış ve aynı üç filmi tekrar tekrar izlemeye sinemaya gitmişti. Sonra bir gece motelde çok fazla uyku hapı almış, başına birkaç kat siyah plastik torba geçirerek boynuna bantlamıştı. Azaldığını, zihninin uçlarında bir gölgenin gezindiğini hissetmişti ve bir sesin, *sorun değil, gidebilirsin, hiçbir zaman burada*

değildin, dediğini duymuştu.

Fakat ardından torbaları parçalamış ve kendi midesini yıkamıştı. Bu yaşananlardan sonra hikâyesi asla geride bir ceset, bir karmaşa bırakmayı içermiyordu. Bu utanç vericiydi. Ortadan kaybolma zamanı geldiğinde olması gereken şey buydu —mutlak bir yok oluş. Yani deniz onu alabilirdi. Bir parça daha atığın sakıncası olmazdı. Gidecek başka yeri yoktu.

* * *

Aşağıdan annesinin sesini duydu ve yataktan kalktı. Yüz şınav ve yüz mekik çekti. Bu onun sabah rutiniydi. Bu, uzun yürüyüşler ve olabildiğince çok stres toplu sıkamak egzersiz namına yaptığı tek şeydi. Özellikle ellerinin güçlü olmasını severdi. Kavgada işine yarıyordu. Rakibinizin parmaklarını kırarsanız hemen bir avantaj elde edersiniz. Parmaklarının kırılması en sert adamları bile korkuturdu ve kavga sırasında, tıpkı dans eder gibi, sık sık el ele tutuşulurdu.

Yani elleri, bütün vücudu bir silahtı, bir beyzbol sopası kadar acımasız bir silah. Bir seksen sekiz, seksen altı kilo, sıfır yağ. Kırk sekiz yaşındaydı ama zeytin rengi cildi hâlâ pürüzsüzdü, bu da olduğundan daha genç görünmesini sağlıyordu. Simsiyah saçları şakaklarından geriye doğru çekilmeye başlamış, bir bıçağın ucu gibi önde bir parça kalmıştı. Saçları deniz piyadelerine izin verilen uzunluktaydı.